

Милкините очички се склапаят веднага; тя сладко заспива и въ съня се усмивва. Борчето до нея разперя вейчици, простира ги на страни и расте като някакво омагьосано дръвче отъ приказка. То се превръща въ снаженъ боръ, съ богато разклонени вейки, а по тяхъ блъсватъ десетки запалени свѣщици. И ето единъ ангелъ разтърсва своите голѣми бѣли криле и изъ подъ тяхъ изпадатъ разни играчки и книжки съ пѣстри, весели картинки.

„Ето, Милке, това всичко е за тебе!“, казва ангелчето. „Порадвай се! Вижъ какъ радостно трепти свѣтлината и какъ подскачатъ агънцата по снѣга подъ бора. Ето азъ ще ти прочета нѣкое отъ хубавите разказчета, които има въ тия книжки, слушай и се насмѣй“.

И ангелчето шушне до самото ухо на Милка весели приказки, а Милка се смѣе съ гласъ . . .

Когато сутринята майката се събуди, тя видѣ щастлива усмивка на Милкиното лице и не посмѣ да я събуди. Погледна къмъ борчето, което се бѣше наклонило на една страна и ѝ домъжнѣ, че Милка си нѣма сжщинско коледно дърво. Тя взе клончето и го сложи при иконостаса, па започна да се моли предъ иконите. И молейки се, тя се досѣти, че въ двора на фабриката живѣеха чужденци. Тѣхната коледа бѣше минала вече. Какво, ако отидѣше у тяхъ и ги помолѣше да ѝ взематъ украшенията си за коледното дърво само за единъ день? Тѣ можаха да ѝ дадатъ и дървото, защото то вече не имъ трѣбваше и бѣше изхвърлено на балкона. Тя бѣше помогнала единъ день на чуждата жена да си пренесе стоварените дърва, и отказа да получи възнаграждение за труда си; не щѣше да бжде дръзко ако помоли и тя за услуга. Тя се облеche набърже, излѣзе безъ шумъ и се отправи къмъ фабриката. Следъ адинъ часъ тя са върна съ борче, две кутии дрънкулки и свѣщици за украсяване дръвчето и още две книжки на неразбранъ езикъ, но съ пѣстри картинки; едно барабанче, една бурия и две агънца. Детето на чужденката се бѣше разболѣло, не можеше да играе и майка му подари играчките на Милка, като поиска да ѝ върнатъ само украшенията за дървото.

Милка още спѣше. Върху една по-голѣма маса майката сложи бѣла покривка, закрепѣ боровото дърво, окачи по него украшенията, сложи по масата играчките и запали прикрѣпените на дървото свѣщички. Отъ пращенето Милка почна да се буди. Тя отвори очички и се огледа. Като видѣ майка си и свѣтналото дърво, тя плѣсна съ ржички: „Значи това не е било сънь?“ извика тя, сияюща отъ радостъ. Майка ѝ разбра, че именно тоя сънь е сънувала Милка и я пригърна щастлива, че дѣтето ѝ не се събуди въ коледното утро съ тжгата, че само на сънь е имало хубава елха и подаръци. — *Вела Коледова.*